

Bí Mật Về Nguyễn Tấn Dũng

Hoàng Dũng (cựu cán bộ V.P.T.U)

Sau ngày 30/4/1975 tôi được phân công nhiệm vụ kiểm soát việc tiêu hủy những thứ mà lúc ấy được người ta gọi là 'văn hóa phẩm đồi trụy' Sài Gòn những ngày ấy còn hỗn loạn, bẽ bộn, lòng người thì hoang mang, bất ổn. Song trong mắt bọn chúng tôi - những kẻ chiến thắng vừa từ rừng núi tiến vào - Sài Gòn đúng thật là 'Hòn Ngọc Viễn Đông'. Nhà cửa thành phố hiện đại, hàng hóa nhiều vô kể, đặc biệt là sách báo, tranh ảnh, băng đĩa và những thứ sản phẩm bị coi là 'tàn dư của chế độ cũ'.

Lúc ấy chúng tôi được ủy ban quân quản bố trí ở tại một ngôi biệt thự bỏ hoang ở khu Phú Thọ. Mặc dù là bỏ không nhưng thật ra đây là một biệt thự mới tinh chưa có người đến ở, chủ nhà có lẽ là một người giàu có, xây dựng mới xong thì bộ đội giải phóng vào nên có thể đã đi di tản hoặc không dám đến nhận nhà. Ngôi nhà có tới 13 phòng, mỗi phòng đều có trang bị đồ dùng đầy đủ và rất sang trọng. Một số những chiến sỹ trẻ lúc ấy thích đọc truyện tranh, truyện tuổi hoa niên thì mang về đây phòng đủ các loại sách truyện từ Tây Du Ký, Tam Quốc Chí, đến cả Đắc Kỷ- Trụ Vương, rồi chuyện kiếm hiệp không biết cơ man nào. Đối với những người sống ở miền Bắc nghèo khó và những người bao năm hoạt động ở trong rừng núi thiếu thốn thì đúng quả là bị choáng ngợp với các loại sách báo Sài Gòn ngày ấy.

Trong công việc hàng ngày tôi cũng thỉnh thoảng lần giở xem xét một số những cuốn sách cũ, một số tiểu thuyết lịch sử để hiểu thêm về chế độ. Việt Nam Cộng Hòa, đặc biệt nhiều nhất là sách viết về nền Đệ Nhất Cộng Hòa như cuốn 'Bên Giòng Lịch Sử' của linh mục Cao Văn Luận, hay 'Những Ngày Chưa Quên'... Lúc ấy việc đọc sách chẳng qua cũng chỉ để cho dễ buồn ngủ vào mỗi buổi tối chứ thật ra cũng chẳng có ý nghĩa gì. Chúng tôi đều cho rằng đó là những sách báo nhằm nhí, viết không đúng sự thật. Một cuốn sách hình như có tựa đề là 'Những Bóng Ma Trong Hồng Trường' viết về những câu chuyện thâm cung bí sử trong Quảng trường đỏ thời Xô viết, nói về chuyện dâm ô, loạn luân của các lãnh đạo Xô viết, lúc bấy giờ đọc những chuyện ấy chỉ xem như những chuyện tiêu lâm, những hư cấu không có thật, chứ tuyệt nhiên không thể tin được.

Thế rồi thời gian thấm thoát trôi qua với bao nhiêu biến chuyển, đổi thay của xã hội. Sài Gòn ngày ấy bây giờ chỉ còn trong ký ức của mỗi con người mà đã gắn bó, đã trải qua vào những giai đoạn lịch sử ấy. Tôi cũng đã luân chuyển qua nhiều vị trí, công việc khác nhau. Trong quá trình công tác tôi có may mắn được làm việc một khoảng thời gian ngắn với cố Tổng bí thư Nguyễn Văn Linh. Khoảng thời gian này không dài nhưng lại là khoảng thời gian rất quý báu đối với tôi bởi vì đã học được nhiều điều và hiểu được nhiều điều từ cơ quan quyền lực cao nhất, từ người đứng đầu bộ máy lãnh đạo Việt nam. Trong đó có những câu chuyện mà qua hàng chục năm giữ kín, 'đào sâu chôn chặt', suy xét, kiểm nghiệm đến ngày hôm nay mới dám nói ra, bởi vì nó có liên quan đến những con người và hoàn cảnh lịch sử của đất nước ta trước đây, ngày hôm nay, và có thể nó sẽ ảnh hưởng đến tương lai dân tộc ngày mai.

Trước khi giữ chức vụ Tổng bí thư Đảng cộng sản Việt nam Nguyễn Văn Linh đã từng hoạt động và làm việc tại miền Nam gần 50 năm (vào Sài Gòn hoạt động từ 1939), và đã từng đảm nhiệm hầu hết các chức vụ lãnh đạo cao nhất tại miền Nam trước và sau chiến tranh. Vì thế dù sinh trưởng trên quê hương Hưng Yên miền Bắc nhưng cụ đã thực sự như một người con của Nam bộ. Đến khi lên giữ chức Tổng bí thư cụ Nguyễn Văn Linh vẫn rất thường xuyên làm việc tại Sài Gòn, cụ sinh hoạt rất giản dị, khiêm tốn và kín đáo. Cụ ở trong khu vực riêng của Ban quản trị tài chính Trung ương, gọi là T78, khu vực này là một đoạn đường Trần Quốc Toản được đơn vị cảnh vệ ngăn lại hai đầu phố tiếp giáp với đường Nam Kỳ Khởi Nghĩa và đường

Trần Quốc Thảo, thành một khu vực riêng biệt, có lối ra thông với đường Lý Chính Thắng (sau này mở thêm khách sạn Dạ Lý Hương). Có những hôm cụ vẫn xuống ăn cơm chung với cánh cán bộ chúng tôi ở nhà ăn tập thể cũng nằm trong khu vực này, cụ ăn uống đơn giản và không đồng ý có thêm bất cứ chế độ đặc biệt gì phục vụ.

Hồi ấy phương tiện đưa đón cụ chỉ là loại xe Vonga đen của Nga sản xuất, mỗi lần xe của cụ đi thì trước đó lại có mấy cậu cảnh vệ mặc thường phục ngồi sẵn trên mấy chiếc xe Honda 67 'xoáy nòng' bí mật chạy trước chạy sau để xem xét, bảo vệ, chứ không phải dùng xe Police 'còi hú' hay xe 'bò câu trắng' bảo vệ như các cán bộ lãnh đạo sau này. Thế mà có lần tôi còn nghe cụ nhắc anh lái xe 'chạy chậm chậm một tí không mấy cậu bảo vệ phải đuổi theo lại đụng vào dân thì khổ', cụ biết và quan tâm đến tất cả những chuyện nhỏ như thế.

Tôi còn nhớ, vào khoảng năm 1988 có lần phải xuống làm việc với đặc khu ủy Vũng Tàu (lúc ấy Vũng Tàu vẫn còn là đặc khu Vũng Tàu-Côn Đảo), làm việc xong vào cuối buổi chiều cụ lại muốn đi tắm biển một chút cho khoan khoái. Thế là đám cán bộ địa phương và lực lượng bảo vệ lại phải cuống quýt lo bố trí địa điểm kín đáo, an toàn. Đến khi cụ xuống tắm lại phải bố trí hàng chục cán bộ bảo vệ cùng tắm quanh khu vực, thậm chí có người không kịp chuẩn bị đồ tắm đã phải mặc cả đồ lót đi tắm và mặc luôn đồ ướt đi về. Sau khi biết chuyện ấy cụ mới tự trách: biết các cậu phải lo lắng kỹ lưỡng như vậy thì tôi tắm luôn trong phòng cho xong.

Những ai đã sống trong thời điểm đó thì chắc đều không thể quên được chuyên mục 'Những việc cần làm ngay' của cụ viết ký với bút danh N.V.L. Ngay từ khi những sự việc được báo chí đăng tải cụ đã trực tiếp đôn đốc hoặc phân công cho những cán bộ trực tiếp phụ trách theo dõi và phải hàng ngày báo cáo kết quả công việc cho cụ biết. Đúng theo tinh thần 'Nói Và Làm'.

Tiếc rằng lãnh đạo đất nước ta từ đó đến nay đã không xuất hiện thêm một ông 'Nói Và Làm' nào nữa. Tôi vẫn thường nghĩ rằng nếu các lãnh đạo sau này và các lãnh đạo chính quyền cấp dưới có được quan điểm làm việc, đạo đức và cách sống như cụ thì chắc rằng người dân Việt nam sẽ có được cuộc sống no đủ và công bằng hơn rất nhiều.

Vào khoảng thời gian trước khi về nghỉ, có lẽ nhận thấy sức mình không thể làm thay đổi được cả một bộ máy, một cơ chế công kênh và bảo thủ, cũng lại do hiểu được tính bè phái và sự lộng quyền của những kẻ lãnh đạo cơ hội trong Đảng, cụ càng trở nên trầm tư hơn. Nếu ai có điều kiện lui tới gặp cụ tại nhà riêng thời gian này sẽ nhận thấy sự thất vọng và u uất thể hiện rõ trên khuôn mặt và thái độ của cụ. Ngoài quan hệ công việc tôi lại có quan hệ rất thân tình với cô Bình (Nguyễn Thị Bình) con gái cụ, tôi quen Bình từ lúc còn đang học ở Liên Xô, Bình cũng rất quý tôi, coi tôi như người anh. Có lẽ cũng vì thế mà mỗi lần tôi đến nhà cụ chơi hay có công việc gì đều thấy tự nhiên như người nhà.

Sau này khi cụ Nguyễn Văn Linh thôi giữ chức Tổng bí thư Đảng, tôi không còn được làm việc với cụ nữa, nhưng thỉnh thoảng có dịp ra vào công tác tôi vẫn ghé thăm cụ, hoặc là ghé thăm Bình, vài tháng một lần. Mỗi lần gặp cụ lại hỏi thăm tình hình công việc, tình hình tổ chức nội bộ, tình hình các địa phương. Cụ tỏ thái độ than phiền với những người kế nhiệm và đặc biệt kêu ca về khâu tổ chức cán bộ và quy hoạch lãnh đạo cao cấp.

Vài năm sau đó nữa, lúc này sức khỏe của cụ tỏ ra đã yếu hơn trước rất nhiều, cụ ít đi lại hơn. Một buổi tối tôi đến thăm cụ, thấy cụ có vẻ không được khỏe, tôi không dám nói chuyện nhiều, sau khi hỏi thăm cụ vài câu tôi định đứng dậy ra về, nhưng cụ bỗng khoát tay ra hiệu bảo tôi hãy ở lại chơi và sau đó lại kéo tôi vào buồng trong. Tôi hiểu là cụ muốn trao đổi một chuyện gì đó, chắc là quan trọng hơn.

Vừa ngồi xuống là cụ hỏi ngay: mấy hôm nay cậu có theo dõi vụ Tổng công ty Tracodi mà báo chí vừa đưa tin không?

Tôi đáp: Dạ, có biết chứ ạ! Nhưng cũng chưa rõ lắm đúng sai thế nào?

Cụ lại quay sang hỏi: Thế cậu có biết cái tay Tổng Giám đốc Phan Thanh Nam là người như thế nào không?

Tôi chợt hiểu ra có điều gì đó quanh vấn đề này, thời gian trước đó đã có dư luận xôn xao quanh chuyện Phan Thanh Nam là con rơi của Thủ tướng Võ Văn Kiệt, cánh cán bộ văn phòng chúng tôi đều có nghe nhưng vẫn không biết thực hư thế nào, nên cũng chỉ coi như một tin đồn nhảm.

Bỗng cụ ghé sát gần tôi và nói: Những chuyện này mà tao không nói cho các cậu thì sau này sẽ chẳng có ai được biết đến nữa.

Thế là bỗng nhiên tôi trở thành một nhân chứng để ghi nhận những sự kiện ghê ghớm thế này, những sự kiện đã gắn liền với lịch sử Cách mạng Việt nam nhưng không bao giờ được chép trong sử sách và nó là một bộ mặt thật hoàn toàn khác với những gì mà nhân dân được biết về lãnh đạo Việt nam, nhất là về lãnh tụ tối cao nhất: Hồ Chí Minh, con người mà bản thân tôi cũng từng ngưỡng mộ và tôn kính từ khi còn rất bé.

Theo cụ Nguyễn Văn Linh kể thì Bộ chính trị lúc bấy giờ, (tất nhiên đứng đầu là Lê Duẩn và Lê Đức Thọ chỉ đạo, điều này thì sau này không ai là không biết), biết rằng cụ Hồ gặp những thiếu thốn và khó khăn về tình cảm cá nhân, như chuyện muốn nối lại mối tình duyên với người vợ cũ ở Trung quốc nhưng đã bị phản đối (đây là một câu chuyện có thật đã được phía Trung quốc công bố từ những thập niên 80, 90 của thế kỷ trước. Về việc này tôi lại nhớ về sự kiện bài báo 'Bác Hồ Có Vợ?' được đăng trên báo Tuổi Trẻ của tác giả Kiến Phước - Trưởng đại diện báo Nhân dân tại TP. Hồ Chí Minh, chính vì bài báo này mà sau đó Tổng biên tập báo Tuổi Trẻ là Nguyễn Kim Hạnh, cũng chính là vợ ông Kiến Phước, bị mất chức. Sau này có lần đến chơi với hai vợ chồng Kiến Phước - Kim Hạnh ở trên đường Nam Kỳ Khởi Nghĩa, cũng gần khu T78, nhắc lại chuyện này họ lại buồn và phản ứng ghê lắm).

Do vậy sau đó Bộ chính trị có bí mật sắp xếp nhiều người phụ nữ khác để chăm sóc và phục vụ cụ Hồ về mặt sinh hoạt tình dục. Đặc biệt, từ thuở còn thanh niên cụ Hồ đã có một mối tình đầu rất đẹp với một người con gái miền Nam (sự thật này đã được nhà văn Sơn Tùng sưu tầm và công bố trong bài viết 'Đi Tìm Út Huệ'), **do vậy cụ Hồ có một ấn tượng và thiện cảm đặc biệt với những người phụ nữ Nam bộ. Biết thế nên Bộ chính trị đã chỉ đạo cho Trung ương cục miền Nam, mà lúc này Nguyễn Văn Linh là Bí thư Trung ương cục, phải kín đáo tìm kiếm trong số những cán bộ, du kích miền Nam một vài cô gái còn trẻ, đẹp để đưa ra miền Bắc phục vụ cụ Hồ và các vị trong Bộ chính trị.** Thời điểm đó thì Võ Văn Kiệt đang là ủy viên Trung ương cục được cụ Nguyễn Văn Linh tin tưởng tuyệt đối và giao cho trực tiếp phụ trách nhiệm vụ đặc biệt này. **Trong số vài cô gái tuyển lựa được lúc đó đang chuẩn bị bố trí bí mật đưa ra miền Bắc, có một cô còn trẻ và rất sắc sảo họ Phan. Giữa lúc đó thì tình hình chiến sự đang diễn ra khá ác liệt nên không thể đưa các cô đi ngay được và rồi không hiểu thế nào mà ông Kiệt lại quan hệ dan díu với chính cô gái họ Phan kia. Đến lúc sự việc vỡ lở thì cô gái đã có thai được mấy tháng rồi. Thế là cô ta phải ở lại và cái bào thai đó chính là vị tổng Giám đốc Tracodi: Phan Thanh Nam sau này.**

Nghe đến đây tôi cảm thấy vô cùng sững sốt và bỗng thấy rùng mình hết cả người. Rõ ràng người đang kể ra những sự việc đó là một người đã từng giữ trọng trách cao nhất trong Đảng cộng sản Việt nam, một người trong số vài ba người được biết rõ nhất, chính xác nhất về câu chuyện này, một người trong số vài ba người hiếm hoi biết được những chuyện thâm cung bí sử nhất trong Trung ương Đảng cộng sản, một người mà cái tuổi đã vượt quá ngưỡng 'cổ lai hy' rồi. Như vậy không thể là nói thiếu chính xác hoặc vô căn cứ được, càng không thể là nói xấu tổ chức Đảng và lãnh tụ được. Như vậy những chuyện tày trời kia là có thật ư?

Tôi đang bản thân như người ngủ mê và còn chưa biết phải nói thế nào, cụ Linh lại nói tiếp:... cũng không phải chỉ riêng có Sáu Dân đâu (bí danh của Võ Văn Kiệt), mấy ông tướng nhà ta cũng đầy con rơi ra đấy,

còn thằng Ba Dũng là con Nguyễn Chí Thanh, rồi thằng Trần Nam là con Trần Văn Trà hiện đang làm bên Học viện lục quân ấy.

Thế là cụ lại kể cho tôi biết thêm những sự thật khác.

Theo cụ Nguyễn Văn Linh thì trong thời gian tướng Nguyễn Chí Thanh làm Bí thư liên khu ủy khu IV khoảng từ năm 1948 đến 1950 đã có quan hệ với một cán bộ phong trào ở đây và sinh ra Nguyễn Tấn Dũng, và cụ còn cho biết là sau Nguyễn Tấn Dũng vẫn còn một người em trai nữa cũng là con của tướng Thanh.

Còn tướng Trần Văn Trà thì có quan hệ với một người phụ nữ quê ở miền Bắc (hình như là họ Hoàng, điều này tôi không còn nhớ rõ) rồi sinh ra Trần Nam, cũng là một sỹ quan quân đội đang công tác tại Học viện lục quân Đà Lạt.

Về Trần Nam thì hồi đó tôi không hề được biết một thông tin liên quan nào, chưa hề nghe đến danh tính. Rất gần đây tình cờ đọc báo về vụ công ty Rusalka của siêu lừa Nguyễn Đức Chi rồi hỏi thăm cán bộ ở dưới mới được biết Trần Nam chính là giám đốc công ty Lâm Viên thuộc Học viện lục quân - Bộ quốc phòng, có liên quan đến vụ án này.

Sau buổi tối hôm ở nhà cụ Nguyễn Văn Linh ra về tôi bàng hoàng và băn khoăn nhiều lắm. Như vậy những thứ được gọi là tư cách, đạo đức, mẫu mực của các lãnh đạo cao cấp của Đảng ta thật ra chỉ là những thông tin tuyên truyền thôi ư? Và những kẻ bày ra những trò này chắc cũng không ngoài mục đích nhằm thao túng cụ Hồ và thao túng cả Bộ chính trị? Vậy thì đã có biết bao cô gái trẻ đã bị đánh mất tuổi thanh xuân và sự trinh trắng ở đó, và để bảo đảm tuyệt đối bí mật những thông tin này, dứt khoát phải có nhiều người đã bị thủ tiêu hoặc làm cho mất trí nhớ hoàn toàn. Như vậy những câu chuyện đồn thổi về những bóng ma trong quảng trường Ba Đình phải chăng cũng là có thật? Thật bi thảm và khủng khiếp quá!

Bắt đầu từ câu chuyện đó nên sau này tôi đã cố tìm hiểu thêm những thông tin khác liên quan đến Ba Dũng.

Khoảng năm 2000, trong cuộc trò chuyện với một thiếu tướng Quân đội đã nghỉ hưu có quan hệ khá thân thiết với tôi, ông này có thời gian đã công tác tại liên khu IV và V, ông ta cũng lại khẳng định với tôi rằng Nguyễn Tấn Dũng chính là con của Nguyễn Chí Thanh. Hiện nay vị tướng này vẫn còn sống và là ủy viên của Hội cựu chiến binh Việt nam, để tránh gây phiền phức cho ông nên tôi không dám nêu danh tính cụ thể lên ở đây.

Tôi đã tìm xem trong số những tài liệu lưu ở văn phòng có liên quan đến Nguyễn Tấn Dũng nhưng không thấy lộ ra chi tiết nào nói về chuyện này. Thế nhưng nhìn vào lý lịch và quá trình công tác của Ba Dũng rõ ràng có những điều bí ẩn sau đó. Ông ta chỉ là một cán bộ tầm trung bình, không có chuyên môn nghiệp vụ (thật ra được đào tạo làm y tá quân đội), trình độ văn hóa thấp, chưa được đào tạo cơ bản chính quy, không có thành tích đặc biệt, không có năng khiếu gì xuất chúng, thế nhưng lại có quá trình thăng tiến nhanh vượt bậc(?)

Sau này, trong những lần làm việc với Nguyễn Tấn Dũng tôi lại càng thấy rõ những điều đó hơn và càng thất vọng rất nhiều. Quả là ông ta là một người năng lực rất kém. Về hình thức bề ngoài, từ trước đến nay ít có lãnh đạo Việt nam nào có được dáng dấp và khuôn mặt sáng láng như Ba Dũng, cái hình thức đó rất dễ làm cho những ai không biết tưởng rằng đó là một người rất thông minh, nhanh nhẹn. Thật ra tương phản với hình thức sáng láng đó là một não trạng rất tối tăm, dốt nát. Hồi mới về Trung ương có những lần nghe ông phát biểu mà mọi người đều không hiểu ông định diễn đạt điều gì, rất lủng củng, tối nghĩa, lại lúng túng, cụt lùn.

Nhiều lần tham dự những cuộc họp do Ba Dũng chủ trì, tôi thấy ông ta không dám phát biểu gì, chỉ ngồi nghe các cơ quan cấp dưới phát biểu sau đó ông ta cũng chẳng dám có ý kiến kết luận gì cả. Phải trải qua năm, sáu năm 'thực tập' ở cái ghế Phó thủ tướng thì ông ta mới tỏ ra là tự tin, biết chủ trì những cuộc họp lớn của cơ quan Đảng, Chính phủ, nhưng vẫn chỉ là cái kiểu nói lúng túng, nước đôi, nói hòa theo các ý kiến khác chứ không thấy tự tư duy được điều mới mẻ cả. Mặc dù có cả một cơ quan tham mưu giúp việc rất đồ sộ 'mớm' cho từng văn bản, từng câu chữ nhưng mỗi lần phải 'nói vo' anh ta đều phát biểu rất khó khăn, không có đầu đuôi gì cả. Suốt cả quá trình dài là người đứng đầu Chính phủ và phụ trách tất cả những mảng quan trọng nhất nhưng ông ta chưa làm được một việc gì đáng kể. Đặc biệt, Ba Dũng rất dốt ngoại ngữ, trong cuộc họp mà phát biểu những từ gì tiếng Anh thì toàn nói sai hoặc nói lung tung cho qua. Một con người năng lực yếu kém như vậy mà lại lên đến chức Phó thủ tướng, và nay là Thủ tướng Chính phủ thì quả là không hiểu nổi? Quả là có một bí ẩn khủng khiếp!

Một dịp may khác ngẫu nhiên đến để tôi được kiểm chứng thêm lời nói của cụ Nguyễn Văn Linh. Đó là khoảng năm 2001, trong một lần tiếp xúc với lãnh đạo TP. Hồ Chí Minh tại ủy ban thành phố có một vị khách đến làm việc theo lịch đã hẹn, và tôi được giới thiệu người khách đó là Tư Thắng (Nguyễn Tiến Thắng), em ruột Ba Dũng. Người này nhìn bề ngoài giống hệt Ba Dũng, từ chiều cao, dáng người đến nét mặt, mái tóc và kể cả giọng nói, thậm chí kể cả cử chỉ, dáng điệu (Ba Dũng hay có thói quen hất cằm và khuôn mặt ra phía trước). Tư Thắng giống Ba Dũng đến mức chỉ nghe giới thiệu là có thể tin ngay rồi, chỉ khác một chút là nước da đen hơn Ba Dũng một chút và khuôn mặt có vài vết rỗ. Riêng về cách ăn mặc thì ngược hẳn với ông anh, phóng khoáng tự do, thể hiện là người không làm việc trong cơ quan chính quyền.

Có lẽ đã nghe tên tôi từ trước, Tư Thắng chủ động tự giới thiệu trước và đưa danh thiếp có số điện thoại cho tôi (tôi vẫn còn giữ danh thiếp ấy và số điện thoại di động là 090845846, lúc ấy ĐTDĐ chỉ có 9 con số, hiện nay đều đã thêm 1 con số), sau đó Tư Thắng còn mời tôi lúc nào rảnh rồi thì đến chỗ anh ta chơi.

Vì muốn tìm hiểu kỹ sự thật, có một buổi chiều sau giờ làm việc tôi đã lững thững đi bộ đến chỗ Tư Thắng. Theo địa chỉ Tư Thắng cho tôi biết thì đó là một căn nhà mặt tiền đường 3/2, gần ngã tư Cao Thắng (phía bên Nhà hát Hòa Bình), đó là một ngôi nhà lớn, vị trí rất đẹp, nhưng sau này tìm hiểu ra tôi mới được biết Tư Thắng có rất nhiều đất đai và biệt thự ở khắp các tỉnh Nam bộ, ngôi nhà này cũng chỉ là chỗ đi lại mà thỉnh thoảng ở Sài Gòn Tư Thắng mới ghé qua. Chính vì Tư Thắng muốn nhờ tôi giới thiệu thêm với một số lãnh đạo để giúp cho các công việc làm ăn của anh ta, tôi mới được biết là có rất nhiều công ty nằm dưới tay anh ta, đa phần là công ty TNHH. Các công ty này đều chỉ dựa vào thế lực và các mối quan hệ của Ba Dũng để tham gia vào rất nhiều lĩnh vực khác nhau như: tài chính, ngân hàng, bất động sản, thương mại, xây dựng, tham gia các dự án nhà nước...

Điều làm tôi quan tâm nhất là anh ta có quan hệ với rất nhiều người Đài Loan, đặc biệt trong mạng lưới các chân rết của Tư Thắng có một ngân hàng Đài Loan hoạt động chui tại Việt Nam là First China Bank (một đàn em tin cậy của ông ta được giao phụ trách việc này cũng tên là Dũng có số ĐTDĐ là 0913950661). Như vậy có thể hiểu được đây chính là những 'sân sau' của Ba Dũng, và để tránh đụng chạm với các thế lực khác cạnh tranh, anh em ông Ba Dũng đã nhằm vào địa bàn hoạt động chủ yếu ở miền Trung và Nam bộ, sau đó việc rửa tiền và chuyển ngân lậu được thực hiện qua ngã Đài Loan. Liệu có thế lực nào khác và bàn tay của cơ quan tình báo Đài Loan nhúng vào những chuyện này không? Chưa ai biết được chuyện đó!

Như vậy, đường đi và vị thế của ông tân thủ tướng Việt Nam quả là có một quá trình đầy bí ẩn, đầy những bàn tay sắp đặt, chắc chắn đứng đằng sau ông ít nhất còn có hai người em là Nguyễn Tiến Thắng và Nguyễn Chí Vịnh (tổng cục trưởng Tổng cục tình báo quân đội, con trai chính thức được

thừa nhận của tướng Nguyễn Chí Thanh) để lo thu xếp mọi việc từ tài chính đến an ninh chính trị.

Lại cũng dễ hiểu khi con đường quan lộ của Nguyễn Tấn Dũng rộng mở song hành với sự thao túng và lộng quyền của Tổng cục 2 trong tay Nguyễn Chí Vịnh (sự lộng quyền này, trong mấy năm gần đây có rất nhiều cán bộ cao cấp và cán bộ lão thành đã phản ánh đến các cơ quan Đảng). Nó là hai mệnh đề luôn bổ sung và giải nghĩa cho nhau. Từ mệnh đề đó có thể giải đáp được rất nhiều những câu hỏi khác. Sự liên quan và ràng buộc này nếu nhìn trên góc độ thực tế chắc chắn đã và sẽ gây ra những ảnh hưởng xấu đến tương lai của đất nước. Bởi vì sự bè phái và những âm mưu thâm tóm quyền lực là những nguyên nhân lớn nhất gây nên đổ vỡ tan rã trong Đảng, đây là điều mà Hồ Chí Minh đã cảnh báo từ rất sớm. Trong thực tế chế độ ta chỉ chấp nhận một Đảng duy nhất lãnh đạo, những chia rẽ và yếu kém trong Đảng dứt khoát có nguy hại đến sự phát triển của đất nước, đến đời sống nhân dân.

Nhất là trong tình hình hiện nay hai căn bệnh lớn nhất tồn tại trong Đảng đang bị xã hội lên án rất gay gắt và là nguy cơ thật sự, đó là tham nhũng và tranh giành quyền lực.

Nếu những căn bệnh này còn tồn tại, không được giải quyết triệt để, sự tan rã chế độ sẽ là tất yếu. Rồi tập đoàn Dũng - Thắng - Vịnh sẽ đưa đất nước ta đến bờ vực thẳm nào?

Những sự việc cụ Nguyễn Văn Linh đã kể lại cho tôi chắc chắn cũng phải còn ít nhất là một vài người khác được biết, thế nhưng cho đến nay vẫn chưa có ai dám công khai nêu lên. Trước thực trạng đầy bất ổn của tình hình chính trị đất nước cùng với tấm lòng cảm mến và kính trọng cố Tổng bí thư Nguyễn Văn Linh, tôi nhận thấy chính mình phải có trách nhiệm nói ra những điều này, tôi xin hoàn toàn đảm bảo về tính trung thực và chính xác của sự việc này. Tôi cũng mong rằng sau khi sự thật này được đưa ra ánh sáng thì sẽ có thêm nhiều bằng chứng khác của các vị “lão thành Cách mạng”, của những ai có may mắn được biết đến những sự việc trên sẽ bổ sung đầy đủ hơn để bạch hóa hoàn toàn những bí ẩn này.

Thứ nữa, tôi muốn thông báo đến giới trẻ, những người chủ tương lai của đất nước được biết rằng: có rất nhiều những sự thật mà các bạn không có cơ hội được biết đến, mà lẽ ra trong xã hội hiện đại truyền thông đa phương tiện ngày nay các bạn cần phải biết tất cả những sự thật, những điều trắng đen rõ ràng để tự xây dựng cho mình những tư duy sống, những quan điểm tự nhiên chứ không phải những ý thức hệ bị cưỡng bức, những tư tưởng bị chỉ đạo.

Cuối cùng, tôi muốn gửi thông tin này đến tất cả mọi người dân với mong muốn rằng nhân dân chúng ta đều càng ngày càng được cởi mở hơn trong tiếp nhận thông tin, tiếp nhận sự thật. Những sự thật lịch sử cần phải được tôn trọng và dần dần cần được giải mã trước công chúng. Những sự việc gây ảnh hưởng đến vận mệnh đất nước cần phải được minh bạch và công khai. Từ đó mỗi người dân cần có thái độ và đóng góp trách nhiệm của mình một cách rõ ràng trước những điều hệ trọng của đất nước. Nhân dân cần phải thay đổi thói quen chấp nhận để đời sống chính trị bị lệ thuộc bởi một cá nhân nào, một đảng phái nào, hay một thể chế nào, một chính phủ nào, mỗi người phải có quyền và nghĩa vụ tự quyết định cho riêng mình trong một xã hội văn minh, dân chủ.

Hoàng Dũng (cựu cán bộ V.P.T.U)

Hà nội ngày 9 tháng 10 năm 2006